

Prišla som vám postaviť domček z plechu (zo zápisníka dobrovoľníčky)

Prvá noc v bangladésskej Rayende. Spím veľmi nepokojne, telo si ešte nezvyklo na zmenu svetových strán. V dome je chladno a spacák mi nestačí zohrievať telo. Zobúdzam sa na plačlivý spev, ktorý sa ozýva z neďalekej mešity. Vychádzam na balkón privítať nový deň. Na stole nás čakajú teplé raňajky: ryža, pikantná karí omáčka so zeleninou, prípadne ázijské cestoviny premiešané s neznámymi bylinkami. Niečo podobné budeme mať aj na obed a na večeru. Ako rada by som si dala chrumkavé pečivo alebo aspoň müsli. Snívam o silnej čiernej káve, no miesto nej mi naša kuchárka podáva hrnček s presladeným čajom a mliekom.

Po raňajkách sa pridávam k tímu, ktorý stavia domček pre rodinu v susedstve. Je to jednoduchá drevená stavba postavená na bahennom základe. Konštrukciu pokrývame plechom, ktorý je podstatne tenší, ako ho poznáme doma. Pripomína mi skôr hliníkovú fóliu na grilovanie. Kvôli častým dažďom a vlhkosti však iný materiál nemôžeme použiť, hoci by bol lacnejší. Šplhám sa na strechu, v zadných vreckách mám kladivo, vrták, skrutkovač a pár skrutiek. Plechy ukladáme vedľa seba, v pravidelných rozstupoch do nich navrtávame diery a priskrutkovávame na miesto. Spočiatku neisto, no postupne naberám rýchlosť a presnosť. Zdola sa na nás usmieva štrbavá teta s výraznými červenými perami a okolo nej pobehuje asi desať vnúchat. Anglicky nevie, ale keď odchádzame, každému berie ruky do dlaní a ďakuje pohľadom. I napriek chudobe nás hostí čajom a sušeným chlebom. Decká okolo mňa poskakujú, obzerajú si ma, pýtajú sa na meno, vek a krajinu, z ktorej pochádzam. Ťahajú ma do svojich príbytkov, aby ma ukázali svojim rodičom.

Slnko pomaly zapadá, ženy sa opäť raz prezliekajú. Niektoré z nich vidím už v štvrtých šatách, pričom ja, dievča z hyperčistého sveta, mám na sebe od rána tie isté zaprášené nohavice a to isté prepotené tričko. Spev z mešity volá k modlitbe a nás odprevádza pod studenú sprchu. Zaspávam s dobrým pocitom. Zajtra ma čakajú ďalší ľudia, ktorým by som chcela pomôcť.

Som šťastný človek, hoci mnohí by ma nazvali šťastným bláznom. Robím, čo ma baví, i keď to robím zadarmo. Zaplatené dostávam v skúsenostiach, úsmevoch a pohľadoch, ktoré sa otvárajú môjmu fotoaparátu. Sú však také vzácne, že môžem skonštatovať nadpriemerné platové ohodnotenie. Také drahé, že ich nemôžem predať.